

הכתוב לחיים

ממאמריו של הגאון רבי חיים יוסף אקרמן שליט"א

יתוש קדמך

מצורף
הלכות פסח
למעשה
חלק א'

יתוש קדמך

מבט לתחלואי האכילה

סוגיית החינוך בדור 2024

מבט חד של תורה לסערות החינוך בתקופה

הכתוב להימים

ממאמריו של הגאון רבי חיים יוסף אקרמן שליט"א

יתוש קדמן | מבט לתחלואי האכילה

אחור וקדם צרתני.

אם זכה אדם - אומרים לו אתה קדמת לכל מעשה בראשית, ואם לאו אומרים לו: יתוש קדמן שלשול קדמן. (ויק"ר י"ד א')

לפיכך חייב כל אדם לומר בשבילי נברא העולם - כלומר חשוב אני כעולם מלא ולא אטרוד עצמי מן העולם בעבירה אחת וימשך ממנה. (סנהדרין לו. וברש"י)

תניא ר"ש בן אלעזר אומר מימי לא ראיתי צבי קייץ, וארי סבל ושוועל חנוני והם מתפרנסים שלא בצער והם לא נבראו אלא לשמשני ואני נבראתי לשמש את קוני. מה אלו שלא נבראו אלא לשמשני מתפרנסים שלא בצער, ואני שנבראתי לשמש את קוני אינו דין שאתפרנס שלא בצער אלא שהרעותי את מעשי וקפחתי את פרנסתי. (שלהי קידושין)

יחסי הגומלין בין האדם שבשבילו נברא העולם לבין שאר הברואים שקדמוהו באו מבוארים בדברי הרמב"ם בהקדמתו לסדר זרעים:

אך על דרך כלל יש לדעת שכל הנמצאים שתחת גלגל הירח נמצאו בשביל האדם לבדו. וכל מיני החיות יש מהם למאכלו כצאן ובקר, ויש מהן לתועלתו בזולת המאכלים כחמורים וסוסים, ומהם מינים שיש בהם תועלת לאדם אף שלא נודע לו מהי

התועלת, ואי אפשר לכל עשב ולכל פרי ולכל מין מבעלי החיים מפילים ועד תולעים שלא תהי' בהם תועלת לבני אדם ואין ביכולת האדם להיות דעתו כוללת תועלת כל צמח הארץ.

והאדם שיעשה מעשים רבים וחקרו ומצאו שתכלית בריאתו היא פועל אחד בלבד ובשבילו נברא, והפעל הוא לצייר בנפשו הסודות המושכלות ולדעת האמיתות על פי מה שהם עליו.

אני - שנבראתי לשמש את קוני!

שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו בעולמו, ולמה צריך שישים מבטו ומגמתו בכל אשר הוא עמל כל ימי חייו. (מסילת ישרים פ"א)

ושוא ושקר לומר תכלית האדם הוא לאכילה ושתייה - כי כל אלו מקרים המתחדשים עליו ולא יוסיפו לו על כחו הפנימית והוא שווה לשאר הברואים שהאדם קודם שישכיל הרי הוא נחשב כבהמה, ואינו נבדל משאר מין חיות אלא במה שהוא חי בעל הגיון שהוא מצייר לעצמו המושכלות שהנכבדת שבהם היא לצייר לנפשו אחדות הקב"ה. (רמב"ם שם)

ומאידך חובתו לדעת שלצורך תחלת השכל חובתו להחריב הגוף מאחר והאדם המרדף אחר התאוות מגביר את המורגשות על המושכלות, מעביר את שכלו לתאוותיו עד יחזור להיות כבהמה המציירת לנפשה תאוות אכילה ושתייה ואז לא יתודע בו הכח האלקי השכל.

ומכח הקדמות אלו הסכימו נביאי ישראל וגם חכמי אומות העולם שתכלית העולם וכל אשר בו הוא איש חכם וטוב שנתברר לו בדעת - היינו לצייר בשכלו אמיתות הדברים ולהשיג כל מה שאפשר לאדם

סוגיית החינוך

מבט חד של תורה
לסערות החינוך
בדור 2024

איש תשבי על שמו נקרא, קנא קנאתי לה' קרא בתפארה, ובעת על הקדש בניו של מקום - למד קטגוריא, שמבקשים הם נפשו לקחתה, ולפיכך גלה לו הבורא - כי אי אפשר עוד בנבואתך ורק את אותו נער מאבל מחולה - אלישע בן שפט תמשח ותכתיר בזיו הנבואה. (מלכים א' יט יז-יז)

ובבואו לאותו מקום מצא איש האלוקים העטוי באדרתו ואזור עור חגור במתניו את אלישע בן שפט כשהוא הולך אחר הבקר החורש והוא האחרון כשמלפניו צועדים שנים עשר צמדי בקר, ועבר אליהו אליו והשליך עליו קצת מאדרתו בידוע כי הבורא ית' יתן בלב אלישע להבין סימן זעיר זה לילך אחריו ולשרתו.

ואכן ראה זה פלא!

מגע קצה האדרת חשמל את הנער השקוע בחורש בשעת חרישה ויעסוק בדרך כל הארץ והזרים בו שוק רוחני שמידי נמשך אחרי אליהו כברזל אחר אבן השואבת ולאחר שנפרד מאביו ואמו ושמוח את העם בתבשיל הבשר קם והלך אחרי אליהו - וישרתו.

והעד העיד בנו בעל ההילולא רשב"י - שהשכיל הנער החורש לגלות את הסוד הגדול - שימושה של תורה - שהוא גדול יותר מלימודה וסימן הזיהוי אלישע בן שפט נקבע - "אשר יצק מים על ידי אליהו", למד - לא נאמר אלא יצק ללמד שגדולה שמושה יותר מלימודה (ברכות ז:)

צא ולמד!

ימין וקרבה מזערית יכולות להפך מהות אדם ולשנותו מחורש בבקר ליוצק מים הגדול מרבו כהבטחתו ויהי נא פי שנים ברוחך אלי.

ת"ר לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת - לא כאלישע שדחפו לגיחוזי בשתי ידים. (סנהדרין קז:)

להשיג, ובמעשה - הוא תקון ויושר הדברים הטבעיים, ושיקח מהם רק מה שיש בו מתקון גופו.

וכן אמר המפורסם שבפילוסופים: הפץ הקל מאתנו להיות נבונים וחסידיים.

תחילת החכמה מחייבת שלא יקח אדם ממעדנים גופניים אלא מה שיש בו תקון צורך גופו ומצינו שהאשים הנביא והחשיב לעוון למתהללים בחכמתם ולמרות כן היו מורדים במצוה ומבקשים תאות נפשם.

הברכה על יצירת האדם בחכמה נפלאה - אשר יצר - משבחת ומודה ליוצר ברוך הוא שבול יש לאדם שיכולים נקביו ליסתם ולא ימות, וכל שעבר את אותו הגבול שוב אי אפשר לו להתקיים אפילו שעה אחת. (סימן ר' סעף א')

ובגיטין (טו) קראו ליתוש בריה קלה ובארו שיש לה פה להכניס המאכל ואין לה מוצא דרך בית הרעי ונמצא שהיתוש מנצל את הנאתו מהעולם הזה עד תום ואין לו שום פסולת הנפרדת מגופו לחוץ, ואם כן זהו שאומרים לו לאדם המתגאה בעצמו וסבור בטעות כי בריאתו היא לצורך הנאת גופו שים לבן שאי אפשר לך להתקיים בלא שתפריש פסלתך לחוץ, לעומת היתוש שנהנה מהעולם הזה ובלא פסולת כלל.

[ולעומת זה כשנתעלו אנשי דור המדבר וזכו לאכול מן לחם אבירים - שהוא מוון רוחני ומוון המלאכים חשב שהוא קל להבלע באבירים ולא הסתגלו אליו והתלוננו כי הוא לחם הקלקל - (במדבר כא' וברש"י)]

איש האלוקים המסוגל בכח ראייתו הנבואית לומר את כל מה שדיבר מלך ארם בחדר משכבו נמצא מוקף בעירו דותן בסוסים ורכב וחיל כבד הבאים לילה להקיף את העיר ולתופסו, דבר שמפחיד את נערו - גיחזי - הצועק אל אלישע - אהה אדוני איכה נעשה - מתחנן ומתפלל אל ה' שיפקח את עיני הנער ויחזה את ההר המלא בסוסים ורכב אש הסובבים את אלישע הנמצא בתוך העיר ואין לו לפחד. (מ"ב ו' טו)

הרי שידע והכיר אלישע מעלת נערו שראוי הוא לראות מראות אלקים. ולכן אין פלא שכאשר הוצרך להחיות את המת כרבו אליהו בשעתו ולגמול טובה עם האשה השונמית שנתברכה על ידו בבן [ובוזהר הקדוש איתא שהיה זה הנביא חבקוק] והגיעה אליו אל הר הכרמל כשנפשה מרה לה וטענתה בפיה - הלא אמרתי לך לא תשלה בי ולא תכזב בשפחתך כי מת בני. פנה אלישע לאחוז במפתח של תחית המתים ולא מצא שליח נאמן וראוי יותר מגיחזי נערו שמסר בידו משענתו ששימנה על פני הנער ובזה ברי היה לו שיחינו.

שהרי חזקה על מי שנוכח לראות את מעלת רבו בנבואה, ועל גודל השפעתו על כל הקרוב אליו וסמוך על ידו עד כדי שהנער עצמו רואה את סוסי ורכב האש המגינים משמיא על רבו, שיוציא לפועל את שליחותו שהרי מושל מקשיב על דבר אמת - כל משרתיו צדיקים. (חולין ד')

ויש להבין וללמוד מדרכיו של בן שפט - הוא שזכה לכל מעלתו בקמצוץ קירוב מרבו אליהו

ראה היאך עלה וגדל להיות פי שנים מרבו, לא למד מרבו את אופן ומדה זו של ימין מקרבת אלא אדרבה דוחפו למשרתו המסור אליו והראוי לשליחותיו בשתי ידיים ומשני עולמות שהרי גיחזי הוא מארבעת ההדיטות שאין להם חלק לעולם הבא (ריש פרק חלק). אתמהא!

ב.

מכאן מתבקשת המסקנה שמדת הקירוב והדחיה של

הידיים צריכה להיות מותאמת לפי הכלי המקבל' לו יהי שזה בנו של בעל הידיים או תלמידו היוצק מים על ידיו או בן יהודי לאבא שבשמים. וזאת מאחר שרק לאחר הכרת המקבל והידיעה הברורה שהוא מוכן להכנע ולקבל מרות מבעל הידיים המוגשות והמושטות לעברו שייך לקרב ושייך שיבין את הדוחה. אך למקשה ערפו ולבועט לעומת הידיים המנסות לקרבו הרי זו יגיעת שוא ובבחינת הרה עמל וילד שקר.

גם האיש השעיר והעשוי שנקרא שמו אדום שתפס באומנות איש ציד ואיש שדה, קשור הי' בקשרי ובעבותות אהבה עם פחד יצחק אביו - עמוד הגבורה - כי "ויאהב יצחק את עשו" ועל ידי כן הפך עשיו לפרופסור לכבוד אב ובשעה שהיה משמשו הקפיד לעשות זאת בבגדי מלכות (ילקוט, תולדות קטז).

הרי שאהבת האב דחקה את השורה וההנהגה העשוית להיותו נכנע תחת אביו, ומתאפק בכל כולו מלהרג את שנוא נפשו יעקב אחיו אך ורק לאחר שיקרבו ימי אבל אביו כדי שלא לצערו.

ולמוד זה קנה מאביו שהקשיב למאמרה של שרה אשתו שהיה טפל לה בנביאות וגרש את בן האמה שלפי דעתה לא מסוגל לירש עם בנה עם יצחק, ולמרות כן לאחר ג' שנים הלך אברהם לבקר את ישמעאל בנו הנשוי לעיישה שהיתה מבנות מואב.

ולאחר עוד ג' שנים שב לבקרו כשהיה נשוי לפטימה שהביאה לו אמו הגר מבנות מצרים וכשכבדתו כראוי היה אברהם עומד ומתפלל עליו לפני הקב"ה ונתמלא ביתו של ישמעאל מכל טוב וממון וברכות (ילקוט, וירא, צה) וידע ישמעאל שעד עכשיו רחמיו עליו כרחם אב על בנים.

כשהבין הפרא אדם שידו בכל ויד כל בו שכל גרושו מבית אביו היה מתוך לב מלא רחמים של עמוד החסד, יכול הוא לדור עם נשותיו ולהיות מושפע מברכות אביו שגברו עליו, ולפיכך לזכות את אביו למוט בשביה טובה כשבהלוית קברניטו של עולם מקדים הוא את יצחק אביו לפניו.

ומאיך גיסא האב השלישי - אדם שבמרכבה - שגאל את סבו מצער גדול בנים והעמים על שכמו את עול העמדת י"ב שבטי קה בארץ כשהם מכוונים נגד י"ב המזלות שבמרום והיתה מטתו שלימה ובגלל שזרעו בחיים אף הוא בחיים.

כשהוא מזהה אצל שנים מבניו שהם בוחרים מגיל י"ג שבה נהיו לאיש (נזיר כט: ברש"י, וברטנורא באבות) להיות עצמאים ולא להועץ עמו (בראשית לה, כה ברש"י) ומתכננים את פעולת הגמול על שכזונה עשו את אחותם - כאחי דינה, נזופים הם על ידי אביהם - עכרתם אותי, והוא נוטר ושומר להם זאת עד עת הקבץ בניו לרגלי מטתו בזיבולא בתרייתא ואורר את אפם כי עז ומתחנן ומבקש שלא יזכר שמו באותן תקלות שיצאו מתחת יד שני אלו ברבות השנים מעשה זמרי

אמור מעתה שגם אולי דוקא בדור הדמוקרטיה חלה חובה כפולה ומכופלת להניח בתחילה את יסודות הכניעה וההערכה הנכונה והאמיתית של המשפיע והנותן בעל הידיים - למושפע ולמקבל, לבן הרוצה לשמוע מוסר אב, ולתלמיד או החניך החפצים להקשיב למוסר רב

ומחלוקתו של קרח.

כי לשואפים לילך בדרכם הנלוזה ומבלי ליטול עצה מן הזקנים, עלולים לכל רע ומועדים ליפול בהמשך הדורות מכח השרש פורה ראש ולענה, וחיוב האב להודיע מראש כי זה דרכם כסל למו מאחר ולא נתיחדו עמו בעצה ובהדרכה.

ולעומת זאת לבן זקוניו - שהיה יעקב נשען עליו תמיד ולא יפרד ממנו (רמב"ן לו ג' בן זקנים הוא לו) הוסיף אהבה על אהבתו, ולפיכך לא משה דמות דיוקן אביו ממנו אף בעת שטרפתו החיה רעה אשת אדוניו והיא שעמדה לו לנוס מן העבירה.

ג.

אמור מעתה הנער מאבל מחולה המקבל על עצמו לרוץ אחרי מגע האדרת הנבואית ולהקדיש עצמו לשמושה של תורה ולצניקת מים על יד אליהו.

מוכן הוא להפרד מהוריו העשירים ששדותיהם נחרשות ב"ב צמדי שוורים ולהטפל אל נביא ה' חש בקמצוץ הקרוב מצדו של איש האלוקים האצלה רוחנית עצומה, נמשך אליה אווז ולא מרפה ממנה עד שעת הלקח רבו מעמו.

ומשאלתו האחרונה "ויהי נא פי שנים ברוחך אלי" נענית אך מותנית ב"אם תראה אתי לקח מאתך".

ואכן משכיל בן שפט לראות בעלות אליהו בסערה השמימה ולזכות להרים את אותה אדרת אליהו שהפכתו בזמנו לנביא במגעה ועתה מסייעת לו לחצות את מי הירדן הנה והנה. (מלכים ב' ב')

והנה חמישים מבני נביאים חשים ומודיעים לאלישע שהיום ה' לוקח את אדוניך מעל ראשך, ולאחר הסתלקות איש האלוקים מציעים המה לו עזרה בחפוש אדונו שהושלך באחד ההרים או באחת הגאיות (שם מז).

ובתוספתא (סוטה פ"ב ה"ה) לא מצאו ישוב לסתירה זו אלא שמיום שנגזר אליהו הלכה ונסתלקה רוח הקדש מן הנביאים ושוב לא היתה רוח הקדש מרובה בישראל.

ואם תאמר במה זכה אלישע שלא נחסר כי הוא זה מנבואתו ואדרבה הוכפל חלקו? אין זאת אלא שבועתו: "חי ה' וחי נפשך אם אעזבך" המגלה על המשך דביקותו והטפלותו לרבו היא שעמדה לו לזכות בפי שנים מרוחו.

הרי לפנינו שהנכע והנטפל לגדול ממנו הוא כלי קיבול למלא חפניים של עושר רוחני המורעף עליו מאתו, מה שאין כן בנער משרת איש האלוקים (גיהזי) שאף שזכה בזכות תפילת הנביא עליו שנפקחו עיניו לראות את ההגה המקפת את רבו בסוסי ורכב אש, לא קנתה בלבו ההכנעה וההתבטלות לרבו ולבו לב הותל פקפק והטיל ספק בכחו הנבואי והסגולי.

א) כשהוא עובר ומשענת הנביא בידו על מנת להניחה על פני הנער ויחיה כל אדם שפוגע בו היה אומר לו התאמין שהמטה הזה מחי את המת למרות שנתבקש מפורשות מפי רבו: כי תמצא איש לא תברכנו וכי יברך

איש לא תענונו, וכל זה מפני שאין כבוד הנס להתהלל בו מי שבא על ידו. (מ"ב ד' כט)

ב) גיחזי גבור בתורה היה אלא שהיתה לו עין צרה. ובשעה שהיה אלישע יושב ושונה עם תלמידיו בפנים, היה גיחזי יושב מחוץ לבית המדרש וכשראו זאת התלמידים למדו ממנו שלא להקשיב לשעוריו של אלישע ונמצאו דברי תורתו של אלישע נאמרים בלא שיהנו מהם. (ירושלמי סנהדרין, פ"י, ה"ב)

ג) והאחרון הכביד לאחר שנתקדש שמו הגדול בין אומות העולם כשנעמן שר צבא ארם טבל שבע פעמים בירדן ונתרפא מצרעתו כדבר הנביא אלישע שאפילו לא טרח לכבדו ולצאת לקראתו, בקש נעמן ליתן לו שכר בכסף וזהב ובמלבושים ואבנים טובות ומרגליות וקפץ אלישע ונשבע שלא יקח ממנו דבר.

הלך גיחזי והורה הלכה שלא כרבו ודרך אחרי מרכבת נעמן ונשבע לו לשקר שכביכול אלישע שלחו לבקש שכרו, ונעמן צר לו ככרים כסף בשני חריטים ושתי חליפות בגדים ונתן לגיחזי.

והוא בשלו השים עינו של רבו כמי שאינה רואה וצופיה למרחוק והחציף פניו לפני רבו לאמור: לא הלך עבדך אנה ואנה.

הנה כי כן למשרת ותלמיד הצבור לו עוד ועוד נקודות חובה בזולו ברבו, אינו מוכן להכנע ולהטפל אליו בשום דבר, עומד בקשיות ערפו ללא סרק בוושה אין פלא כי התיחסות הרב אליו חייבת להיות "דחפו בשתי ידי".

ויאמר אליו: לא לבי הלך כאשר הפך איש מעל מרכבתו לקראתך ולפיכך מענישו שצרעת נעמן תדבק בו ובזרעו לעולם. (סוף הפרק)

כי למזלול ולמתרחק ולדוחה את רבו בשתי ידים יראוי שידחפוהו בשתי ידים.

ד.

אמור מעתה שגם ואולי דוקא בדור הדמוקרטיה חלה חובה כפולה ומכופלת להניח בתחילה את יסודות הכניעה וההערכה הנכונה והאמיתית של המשפיע והנותן בעל הידים - למושפע ולמקבל, לבן הרוצה לשמוע מוסר אב, ולתלמיד או החניך החפצים להקשיב למוסר רב.

ורק על ידי השתתת יסודות מוצקים למעמד על של אב ואם בישראל כלפי יוצאי חלציהם, של רוממות-הרב-המלמד-ראש הישיבה-הר"מ-המשגיח-כדמות המיצגת דוגמא אישית למי שיראתו קודמת לחכמתו, ולמי שמדותיו הגונות ואצילות, ולמי שכל לבו נתון לעמול בתקנתו ובטובתו של הסר למשמעתו מתוך אהבה גדולה ויתירה.

אזי יהיו דבריו נשמעים ואף אם ירים קולו או ידחה בשמאל יתקבלו הדברים אצל המוכח ונשוא דברי המוסר, כי הוא חש שכעס זה הוא כעס הפנים ולא כעס הלב, צעקה זו באה ממעמקי הלב גואה בלבת אש וותחת להציל את השכנגדו מרדת שחת ולהראות לו את דרך עץ החיים.

ומה נואלו הורי דורנו היתום המושפעים מרעיה בשדות זרים ומליקחת עצות שאינם הוגנות מ"מנחי הורים", וממטפלים רגשיים שעשו להם אלילי כסף ומוכרים מרכולתם לכל המרבה בדמים שיסוד שיטתם ותורתם בנויה על השפלת מעמד ההורים, והורדתם על ברכיהם לכרוע ולאחוזי קידה לפני כל בקשות וגחמות ילדיהם שאפילו לא הגיעו לשנים ולהיותם בר חיובא.

ואזהרתם בפיהם: "כבד את בניך ואת בנותיך למען

המיוחד של האב או האם קונים בנפשם קנין צאן ברזל בהערכתם להוריהם, וממילא יעטרו לעטרה בראשם.

ויהיו דברי ההורים נשמעים להם באימה יתירה ובאהבה רבה וככל היוצא מפייהם יעשו.

וכן הדרך לכל מי שזכה נותן התורה להיות מקרין מתורתו ומהנהגתו על אחרים - תהא זו אשתו נות ביתו, יהיו אלו תלמידיו בתלמוד תורה, בשיבה קטנה כגדולה, יהא זה קהל העם הסרים למשמעתו בקהילה, בבית הכנסת. כל המולך על עצמו יש בכחו למלוך על אחרים, אך ורק כשהוא מצליח להכניע את לב הסרים למשמעתו להיות נכנעים ומקבלים. כי זהו המעמד והיסוד לכל תורת הנתינה.

מי יתן ונשכיל להעניק וליתן בשתי הידים, אך נבקש ונתחנן שלעת מצא ונכל גם להשתמש נכונה בדחיית השמאל.

עלו והצליחו!

ושקר ותרמית זו טופחים בפנינו ההורים זמשם פושה הנגע לבתי החינוך ביחס למחנכים שהאולת הקשורה בלבנות הנערים לא מוסרת בשבט, אלא מרימה ראש וזוקפת צוארי גבוה להיות דורשים ותובעים בפה, דברים שלא שמענו מאז:

כחדושי הטכנולוגיה, עשון מגיל בית הספר, נרגילות בשיבות קטנות וכל מורעין בישין, וכל זאת בידועם היטב כי הכל יסורו למרותם מכח הימין המקרבת, המחבקת, המלטפת רק מכח ההדרכה הקלוקלת וחוסר הדוגמא האישית והמוצקת שמשדר ההורה.

ומעתה חובתנו להנהיג בבית את קיום מצות כבוד אב ואם ככתבה וכלשונו. מאחר ובזאת גלה השותף הראשון את האופן הנאות להקניית ערך שני השותפים שעמו ואת יקרתם, בן ובת הקמים מלא קומתם פעמיים ביום לכבוד האב הנכנס, או לחלופין נמנעים מלישב על כסאו

הלכות הפסח למעשה | חלק א'

דיני טבילת כלים:

2) כלי סעודה חשמליים - קומקום, הבלנדר שבמיקסר, הטוסטר הנוגע בלחם [לאפוקי תנור הטוסטר אובן שאין צריך טבילה לפי שאינו כלי סעודה] צריכים טבילה, ומן הניסיון אין הטבילה מקלקלת הכלי לאחר שיתביש.

אופן נוסף הוא גמר מלאכה של ידי אומן ישראל בתיקון שצריך מעשה אומן ולא בתיקון פעוט כהחלפת התקע.

3) שכח מלטבול כלים חדשים אסור להשתמש בהם, ואין טובלין כלי חדש בשבת ויו"ט, אלא ימכרו לנכרי וישאל ממנו דאז פטור מטבילה.

1) כלי מתכות שיצאו מטומאת הגוי ונתקדשו בקדושת ישראל חייבים טבילה מן התורה - אך במי נידה יתחטא, וכלי זכוכית הואיל ואם נשברו יכול להתניח דנום ככלי מתכות וצריכים טבילה מדבריהם. וכל זה בחדשים ובכלי סעודה.

לפיכך סכינים וסכ"ם המיוצרים בחו"ל צריך לטובלם מדאורייתא ואין הקטן נאמן לומר שטבלם, אך כשטבלן הקטן לפני הגדול עולה לו טבילה, וכן הגוי שטבל הכלי לפני הישראל - עולה לו טבילה.

בכלי זכוכית שטבילתן מדבריהם נאמן הקטן לומר שהטבילן מאחר שהדבר הוא בידו.

דיני הגעלת כלים:

אך ישראל עם קדושים נהגו לכסות השיש וזאת לאחר שיערו מקומקום מים רותחים שלא יפסק הקילוח, ויפגמו את השיש בשפיכת חומר ניקוי חריף כאקונומיקה. כן ינהג בכיורים ויש מכניסים כיורי פלסטיק לתוך הכיורים הישנים. יש המצפים את אריחי הקרמיקה הסמוכים לשיש ברדיד נייר כסף.

הברזים מערים עליהם מים רותחים ודיו. הרוצה ורגיל לתחפושת הברזים בכסוי בד לבן יבורך, אך שידע כי הוא סלסול וחומרא.

מי שכירתו ולהבותיה עומדים מתחת לארונות העליונים של המטבח, ובמשך השנה אדי התבשילים החמצייים נבלעים בדפנות הארונות רצוי לצפות בנייר כסף את דופן התחתית הארון לבל יפלט את בלע החמץ שבו בפסח.

חלקי הגז - ראשים וחצובות - יוכשרו על ידי ליבונם במשך כרבע שעה. המהדר יפרוס נייר כסף בתחתית הכירה.

רצוי ומומלץ בזמן הכשרת המטבח שתתנגן מוזיקת רקע רועת (אם ישנה כזאת?) ולהיות נושא בעול עם הרעיה שתחיה, ולזכור לקנות לה לסופו של יום עבודה - מעדן או ממתק האהוב עליה.

המקרר שמכיל בימות השנה חמץ גמור - טעון ניקוי רציני ובמיוחד בחריציו ובמסילותיו [שם טוב לנקות במברשת שיניים]. לאחר ניקוי קודם שיכניס בו את מוצרי הפסח - יבדקנו לאור הנר בלא ברכה כדין העושה ביתו אוצר. כן ינהג גם בארונות המשמשים כל ימות השנה למוזהו לחמץ בעין. שקודם שמצפם בנייר יבדקם לאור הנר ובלא ברכה.

קניית המוצרים:

כהוצאת ממון על הידור שהוא עד שלישי, וחכם ידון בנפשו לכלכל הוצאותיו באופן שנותן קדימה לדברים ההכרחיים.

קניית היין מתאפשרת בקניית יין קל - 5% אלכוהול - המאפשר להישאר עירני ולקיים את כל מצוות הלילה. יינות בעלי אלכוהול גבוה או מיץ ענבים עלולים להפיל תנומה על השותם.

בפרשת כלי מדין למד אלעזר הכהן את האופנים להגעלת - הפלטה - הבליעות האסורות המובלעות בכלים לרצוה לבוא ולהשתמש בהם שמוש נוסף.

כלים חדשים אין בהם בליעות איסור אלא חומרא להגעילם מחמת השומן מן החי הנמשח בשעת יצירת הסיר והשומרו שלא יתקלקל. שומן זה פגום ואינו ראוי לאכילת כלב ומ"מ נהגו להפליט בלע זה. ועל כן בלע זה של כלים חדשים אפשר להקל ולהפליטו ע"י מלוי הכלי החדש עד לרום גובהו ולשפוך מים אלו.

כמו כן אפשר להכניס כפות או כלי שני אחר שאינו בן יומו [שעברו עשרים וארבע שעות מאז שנשתמש בו חמץ] בסיר ביתי ממוצע שמלא במים רותחים ולהפליט בליעתם דאיכא ס' כנגד הפליטה.

בגביע היין של כל השנה לא שייכת בליעת חמץ ולפיכך אין צריך להגעילו.

הרוצה להכשיר סירים שבליעתן בכלי ראשון ינקם היטב ואת המכסים שעליהם ייגעילם במים רותחים ובדוד גדול שיכנס כלו במים. יהדר שלא תהא בליעת הכלי בת יומא.

תנור האפיה נהגו שלא ללבנו ולא את תבניותיו, אלא מנקהו וסוגרו לכל הפסח. ראוי לקנות טוסטר אובן או תנור קטן לצורך אפיה בפסח.

במשטחי השיש והכיורים קשה למצוא בהם בליעות חמץ אא"כ הונח דבר גוש חמצי [כקוגל או בצק פיצה ישירות על השיש והוא מיעוט תשמיון].